

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Alaricus Gothorum dux, & Semei, non sine diuina voluntate, ille
Romanis, iste Daudi aduersus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

temptationem idcirco permisit Dominus euenire illi, ut posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & sancti Iob. Nam cum ab infantia sua semper Deum timuerit, & mandata eius custodierit, non est contristatus contra Deum, quod plaga cæcitatæ eueniret ei, sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratias Deo, omnibus diebus vitæ suæ. Nam sicut beato Iob insultabant reges, ita isti parentes & cognati eius irridebant vitam eius, dicentes: Vbi est spes tua, pro qua eleemosynas & sepulturas faciebas? Tobias verò increpabat eos, dicens: Nolite ita loqui: quoniam filij sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. Non fuit Tobias instar Tulipæ radios lucis excipientis, imbrem excludentis; æquè à Deo sciuit venire sibi cæcitatem, ac visum, atque idcirco non perdidit patientiam, non mutauit fidem; neque spem deposuit latioris vitæ, in cælo, consequendæ. Qui se confidit, Deum, in cælo, visurum, libenter est cæcus in terris. Aduersus hos casus muniendi sumus, ait Seneca. Nullus enim, contra fortunam, inexpugnabile murus est. Intus instruamur. Si illa pars tuta est, pulsari homo potest, capi non potest. Quod sit hoc instrumentum, scire desideras? Nihil indignetur, sibi accidere, sciâtq; illa ipsa, quibus ladi videtur, ad conseruationem vniuersi pertinere, & ex his esse, quæ cursum mundi officiumq; consummant. Placeat homini, quidquid Deo placuit: ob hoc seipsum suâq; miretur, quod non potest vinci, quod mala ipsa sub se tenet, quod ratione, qua valentius nihil est, casum dolorémq; & iniuriam subigit. Amara rationem: huius te amor, contra durissima armabit. Ratio igitur potissima est, cogitare, casum tibi à sapientissima Dei bonitate missum esse; qui, per talia, Mundum iustissimè moderatur.

Senec. lib. 1.
epist. 74.

VII.
Sozom. hist.
Eccles. lib. 9
cap. 6. & So-
crat. lib. 7.
c. 10.

Neque enim permittit tantùm hæc, sed sæpe etiam immit- tit Deus, cuius testis est vel Alaricus Gottorum Dux, qui Stilicone interemto, quia petitam ab Honorio Imperatore pacem, non impetrauit, statuit infesto exercitu Romam obsidere. Ibi milite copioso ad Tiberim collocato, ne in urbem necessaria inferrentur, ad eò indefinenter obsidionem protraxit, vt fame primùm, postea etiam peste populus, in vrbe, vehementer laceraretur. Quod cum fieret, Monachus quidam Italus, Probus nomine, Romam contendit, atque Alaricum etiam atque etiam adhortatus est, ne tantorum malorum author esse vellet, sed vrbi parceret, extrema iam passæ. Respondit Monacho Alaricus, se sanguine non delectari, & sanè sibi lubidinem non esse, tot mala Romanis inferendi; sed

vrge.

urgeri se à quodam continue, qui sibi præcipiat, ut Romam vastet, quod & tandem sicit. Præceptum illud diuinum fuisse, non dubitant aucthores: & ad stipulantur diuinæ quoque litteræ, è quibus, alio loco, docebimus, à Domino exercituum bella provenire. Quod si ergo, Alarico teste, Deus nonnullis præcipit, ut alios persequantur, quid succensem obedientibus Deo præcipienti? Fugienti David Semei maledixerat. Abisai igitur regem defensurus & maledico caput amputaturus erat, quem David his verbis inhibuit: *Quid mihi & vobis est, filij Saruia? Dimittite eum, ut maledicat: Dominus enim præcepit ei, ut malediceret David: & quis est, qui audeat dicere: quare sic fecerit?* Nimirum non examinanda est causa, si constat de authore Deo, qui pro omni causa nobis esse debet; cum sit suprema rerum causa. Hac ergo Numinis voluntate, o quisquis aduersa pateris,

*Aquam memento rebus in omnibus
Seruare mentem.*

Horat. 2.
car. o. 2.

Hoc remedio ad patientiam instructus, & in flagella paratus fuit, eaque ipsa tanta animi præparatione flagellum à se suisque auertit S. Lupus Episcopus Trecensis. Attilæ Hunnorum Principi, eò cum exercitu venienti, sanctissimus Antistes habitu Pontificali indutus, cum tota Cleri multitudine, obuiam processit, & data, acceptaque salute, Attilam interrogauit, *Quisnam esset,* qui tot regibus deuictis, tot populis prostratis, tot euerfis urbibus, tot nationibus superatis, cuncta in sua poneret potestate? Cui Attila: *Ego, inquit, sum rex Hunnorum Attila, FLAGELLVM DEI.* Ad quæ Lupus: *Et quis est mortalium, qui Dei flagello resistet? Veni, igitur, Dei mei flagellum; illòq; utere, ut Deus concedit.* Ad quæ verba Barbarus, diuina utiq; voluntate, emollitus Trecensem urbem illæsam pertransiuit, quam priùs constituerat funditus delere. Enimuerò aiunt, cælesti virtute, tam totum exercitum, quam ipsum, velut cæcitate astrictum, nemine vllò conspecto, à porta vna, vsque ad alteram portam, per totam ciuitatem transiisse. Quod etiam quondam, Elisæo orante, Syris euenit. Nimirum tanta est Numinis potentia, ut nemo possit resistere eius voluntati. Prudentiæ igitur est, & obedientissimæ subiectionis, de manu Dei, accipere, quod scias, ipsum velle. Neque citius eius ira placatur, quam si te pœnæ vltro offeras. Quemadmodum & parentes libenter culpam filijs condonant, quos vident delicta non excusare, sed

VIII.
Psal. 37.
Ex Petr. in
Catal. lib. 6.
cap. 1. & alijs
Baron. An.
451.

4. Reg. 6. 18.